

Prædiken til Kristi Himmelfarts dag

Luk 24,46-53

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.

Lukasevangeliet 24,46-53

”Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet dit livs frugt!” Således lød Elisabeths ord til Maria, da Maria besøgte sin slægtning umiddelbart efter, at hun var blevet opsøgt af englen Gabriel, der forkyndte, at hun skulle blive med barn og føde en søn og give ham navnet Jesus. Elisabeth har næppe kunnet se, at Maria var gravid, men hendes eget ufødte barn, som vi senere lærer at kende som Johannes Døberen, forstod, hvad der var sket, og sprang af fryd i sin mors liv.

Det var alt sammen underligt og uforklarligt. Da Gabriel kom til Maria, spurgte hun, hvordan det skulle kunne gå til, og englen svarer, at Helligånden skal komme over hende, og den Højstes kraft skal overskygge hende.

Det er Lukas, der fortæller alle disse forunderlige ting, og det er Lukas, der i dag fortæller, hvordan Jesu tid på jorden endeligt slutter omkring 33 år senere. Midt i at velsigne disciplene bliver han båret op til Himlen og er, umiddelbart betragtet, blevet skilt fra os.

Her ved slutningen er der mange ord, der vækker minder om begyndelsen – først og fremmest velsignelsen. Jesus er fra først til sidst omsluttet af Guds velsignelse, og hans livsopgave er at bringe velsignelsen videre, så også vi er omsluttet af velsignelsen.

Men vi hører også, at disciplene er fyldt af glæde, og vi hører, at de skal vente, til de bliver iført kraft fra det høje. På en måde bliver de som Maria gjort gravide. De skal gå ud lige til verdens ende – ikke for at føde, men for at forkynde og prædike omvendelse til syndernes forladelse.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 826, 125. årgang
Maj 2024
ISSN 0901-2214

En vældig bue er spændt ud – fra dengang skaber-ordet lød, og verden blev til, over vandflod og profeter til julemorgen, videre over dåb og fristelse, forkyndelse og undervisning til påskefejring i Jerusalem, over jubel, svigt og kors til påskemorgen og endelig over Emmaus til himmelfart.

Jesus er tilbage, hvor han begyndte – siddende ved sin fars højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde. At Jesus forlader os på den måde er en underlig dobbeltrettet bevægelse. Blandt mennesker tænker vi, at når en mand vælger at rejse videre efter at have ydet en større eller mindre indsats, ja så er han væk. Hans gerning står tilbage, og måske lever skriftlige eller mundtlige ord videre. Men ved at vælge at rejse videre har manden valgt at frasige sig muligheden for fortsat indflydelse. Han efterlader et tomrum, og andre tager over.

Med Jesu Himmelfart er det anderledes. Mindre bliver til mere. Jesus er tilbage hos sin far og er på den måde hos alle overalt. Han er i en dråbe vin og et fragment af et brød. Han er til stede, når der hvert øjeblik skabes nyt – når livet til stadighed vokser og udvider sig – når minde lægges til minde, når mulighed lægges til mulighed.

”Hvorfra han skal komme at dømme levende og døde”. Det betyder, at vi tør tro, at der engang vil ske noget. Men kun Gud ved, hvad der vil ske. Kun Gud ved, hvilket billede, der vil blive malet.

I en af vore salmer lyder det: ”at når du i herlighed kommer anden gang herved, jeg kan dig i møde gå og retfærdig for dig stå” – og salmedigteren lægger dermed ord til en trospraksis, der handler om at være fokuseret på det, der kommer. Livet her og nu bliver på en måde en biting – med en venlig tanke til Karlsson på taget. Eller TV-2. Der gik livet lige forbi, mens jeg havde travlt et helt andet sted.

Vi må turde tro, at Jesus kommer igen en gang. Men det nytter ikke at låse sig fast på den tanke. Vi ved ikke hvornår og hvordan, og han fanger os helt sikkert med uredt hår og uden en krumme i huset. Hvilken kaffe byder du uventede gæster? Livet trænger sig på her og nu – og så må vi forholde os til Jesu genkomst, når tid er.

Lukas beretter om et par engle, der vist må siges at være et par drilleengle. ”Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere?” Det er der absolut god grund til, for hvornår så man sidst en god ven flyve til himmels på den måde? Men englens pointe er, at vi skal finde modet og troen til at lade vores egen lille forstands grænser falde – som også i Påskemorgens engels ord ”Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?”

Jesus er faret til himmels og er ingen steder at se, men alle steder at finde. Og vi menneskebørn har nu en stor opgave for os.

Ved min indsættelse her i kirken for nogle dage siden, talte provsten om kirkegangen ud af kirken. Det er den kirkegang, der handler om, at vi efter gudstjenesten går ud i verden og bruger det, vi har hørt og lært.

Evangeliet skal fortælles videre – i ord eller handling. Vi går herfra omsluttet af nåde og kærlighed. Vi går herfra med Guds velsignelse. Vi går herfra med fred. Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig sin fred. Sådan lyder det i den aronitiske velsignelse, som vi slutter gudstjenesten af med. Det er meget gamle ord, der har rødder i den ørkenkultur, israelitterne levede i. I dag står ordene som udtryk for noget af det smukkeste, et menneske kan opleve – et jeg, der møder et du i anerkendelse. Oplevelsen af, at den anden løfter sit ansigt og ser dig præcis som den, du er med alt, hvad du rummer af godt og skidt – men blikket fastholdes. Den anden flygter ikke. Den anden vil dig, og da mærker du, hvordan freden gennemstrømmer dig. Freden som en altomfattende tilstand af tryghed og tillid.

Den tilstand kunne man godt have lyst til at dvæle i bare lidt længere – præcis som disciplene, der stirrer op mod deres forsvundne herre og mester i glæde og undren. Men det nytter ikke at stå der og kukkelure. Kirkegangen går ud af kirken, ud i verden. Selv opfyldt af Guds fred skal vi nu hjælpe andre til at møde Guds kærlighed. Og vi skal huske, at vi ikke går alene. Som disciplene vil vi mærke, at vi får kraft, når Helligånden kommer over os. Som disciplene vil vi gå med glæde.

Næste kapitel er antydet – det bliver snart Pinse.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed.

Amen

Mogens Bennedsgaard Hagen,

Buerup Kirke, Tissø

Salmer:

754 Se, nu stiger solen af havets skød

324 Dig rummer ej himle

355 Gud har fra evighed givet sin Søn os til Herre

257 Vaj nu, Dannebrog, på voven

263 Sin vogn han gør af skyer blå

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Mariendal Kirke, Frederiksberg
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk